

"Полова проблема"

Юрій Вухналь

Коли Олексій Курочка побачив хатки села свого, де він уперше світ побачив і командировку на робфак одержав, – радісно закалатало серце Альошине.

Став "лицем до села", комір розстебнув, три значки витяг. МОДР'у на лівий бік почепив, значок Аерохему на правий, а Лікнеп посередині, Далі на село глянув сумно і зітхнув:

– Темнота велика, роботи непочатий край, – промовив сам до себе й увійшов у село.

Радо зустріли дома Альошу, а хлопці – товариші:

– Дайош тепер, Альоша, доповіді.

Альоша поважно:

– Зробимо, все зробимо!

У неділю біля сельбуду об'яву селяни читали:

УВАГА

У сельбуді ввечері буде:

ПОЛОВА ПРОБЛЕМА

зробить її товариш

Олексій Гаврилович Курочка

– П-о-л-о-в-а про-бле-ма, – читає дядько Панас і запитує:

– Що воно за проблема з половою?

– Це по-советському любов так називається, – пояснює Іван Микеша, комсомолец.

Увечері в сельбуді повно: хлопці, дівчата понасходились.

Вийшов Альоша, тези перед себе поклав:

– Товариші! Якщо глянемо на полове проблему з боку діалектичного матеріалізму, взявши під кут зору сучасні економічно-суспільні відносини дівчини з хлопцем, то ми, товариші, скажемо, що й досі в нас лишилося багато буржуазно-інтелігентсько-міщанських традицій. У нас, товариші, як посидів з дівчиною, то такого наговорять, що тільки держись. А як дівчина дитину приведе, тоді хоч погибай, а це невірно, що ми, товариші, так на цей факт дивимось, бо взагалі: діти – квіти майбутнього...

Далі Альоша почав таке казати, що й дівчата червоніли й хіхікали в хустки, а хлопці горнулися до дівчат і шепотіли на вухо таке, від чого дівчата ще більше прискакали сміхом.

Кінчати доповідь Альоші не пощастило. У кутку хтось засопів, далі щось гупнуло, а ще далі:

– Ти чого, барбос, до моєї дівчини лізеш?

– А тобі яке діло, може я хочу проблему розв'язувати!

Всі посунули в куток і Альоша почув:

– А, так ти проблему з моєю дівчиною розв'язувати будеш, своєї тобі мало?!

– Та бий, я його знаю! – вигукнув хтось басом.

Усе злилося до купи, було чути вигуки й важке гупання.

Альоша присів під стіл.

- А де той гад, що проблеми навчає? - заревів десь близько ображений голос.

Альоша порачкував під лавами до дверей. - Пом'ятий, насилу надвір вискочив; чорний "реглан" Альошин був розпанаханий.

"Темнота ж, та все на плечі наші", - думав він і, як вітер, летів додому.